ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (veľká komora)

z 8. septembra 2009 *

Vo veci C-478/07,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 234 ES, podaný rozhodnutím Handelsgericht Wien (Rakúsko) z 27. septembra 2007 a doručený Súdnemu dvoru 25. októbra 2007, ktorý súvisí s konaním:

Budějovický Budvar, národní podnik,

proti

Rudolf Ammersin GmbH,

SÚDNY DVOR (veľká komora),

v zložení: predseda V. Skouris, predsedovia komôr P. Jann, C. W. A. Timmermans (spravodajca), A. Rosas a K. Lenaerts, sudcovia P. Kūris, E. Juhász, L. Bay Larsen a P. Lindh,

* Jazyk konania: nemčina.

generálny advokát: D. Ruiz-Jarabo Colomer,
tajomník: K. Sztranc-Sławiczek, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 2. decembra 2008,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

— Budějovický Budvar, národní podnik, v zastúpení: C. Petsch, Rechtsanwalt,

— Rudolf Ammersin GmbH, v zastúpení: C. Hauer, B. Goebel a C. Schulte, Rechtsanwälte,

— česká vláda, v zastúpení: T. Boček a M. Smolek, splnomocnení zástupcovia,

— grécka vláda, v zastúpení: I. Chalkias a K. Marinou, splnomocnení zástupcovia,

— Komisia Európskych spoločenstiev, v zastúpení: B. Doherty, B. Schima a M. Vollkommer, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálneho advokátka na pojednávaní 5. februára 2009,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článkov 28 ES a 30 ES, Aktu o podmienkach pristúpenia Českej republiky, Estónskej republiky, Cyperskej republiky, Lotyšskej republiky, Litovskej republiky, Maďarskej republiky, Maltskej republiky, Poľskej republiky, Slovinskej republiky a Slovenskej republiky a o úpravách zmlúv, na ktorých je založená Európska únia (Ú. v. EÚ L 236, 2003, s. 33, ďalej len „akt o pristúpení"), nariadenia Komisie (ES) č. 918/2004 z 29. apríla 2004, ktorým sa uvádzajú prechodné opatrenia o ochrane zemepisných označení a označení pôvodu poľnohospodárskych výrobkov a potravín v súvislosti s pristúpením Českej republiky, Estónska, Cypru, Lotyšska, Litvy, Maďarska, Malty, Poľska, Slovinska a Slovenska (Ú. v. EÚ L 163, s. 88; Mim. vyd. 03/046, s. 255), ako aj nariadenia Rady (ES) č. 510/2006 z 20. marca 2006 o ochrane zemepisných označení a označení pôvodu poľnohospodárskych výrobkov a potravín (Ú. v. EÚ L 93, s. 12).

2 Tento návrh bol predložený v rámci sporu medzi spoločnosťou Budějovický Budvar, národní podnik (ďalej len „Budvar"), pivovarom so sídlom v Českých Budejoviciach (Česká republika), a spoločnosťou Rudolf Ammersin GmbH (ďalej len „Ammersin"), teda spoločnosťou so sídlom vo Viedni (Rakúsko), ktorá podniká v oblasti distribúcie nápojov, pričom tento spor sa týka návrhu Budvaru, aby bolo spoločnosti Ammersin zakázané uvádzať pod ochrannou známkou American Bud pivo vyrobené v pivovare Anheuser-Busch Inc. (ďalej len „Anheuser-Busch"), so sídlom v Saint Louis (Spojené štáty), keďže podľa dvojstranných zmlúv medzi Českou republikou a Rakúskou republikou je používanie názvu „Bud" v Rakúskej republike vyhradené pre pivo vyrobené v Českej republike.

Právny rámec

Medzinárodné právo

3 Článok 1 Lisabonskej dohody z 31. októbra 1958 o ochrane označení pôvodu a ich medzinárodného zápisu, revidovanej v Štokholme 14. júla 1967, zmenenej a doplnenej 28. septembra 1979 (*Zbierka dohovorov Organizácie Spojených národov*, zv. 828, č. 13172, s. 205, ďalej len „Lisabonská dohoda“), stanovuje:

„1. Krajiny, ktorých sa táto dohoda týka, tvoria Osobitnú úniu v rámci Únie na ochranu priemyslového vlastníctva.

2. Zaväzujú sa podľa podmienok tejto dohody chrániť na svojich územiach označenia pôvodu výrobkov iných krajín Osobitnej únie, ktoré sú uznávané a chránené z tohto titulu v krajine pôvodu a zapísané na Medzinárodnom úrade duševného vlastníctva…, o ktorom hovorí Dohovor zriaďujúci Svetovú organizáciu duševného vlastníctva [WIPO].“

4 Podľa článku 2 Lisabonskej dohody:

„1. V zmysle tejto dohody sa rozumie pod pojmom označenie pôvodu zemepisný názov krajiny, oblasti alebo miesta slúžiaci na označenie, odkiaľ pochádza výrobok, ktorého akosť alebo znaky sú dané výlučne alebo podstatne zemepisným prostredím, počítajúc do toho prírodné činitele a ľudské činitele.

2. Krajinou pôvodu je tá krajina, ktorej meno alebo meno jej kraja alebo miesta tvorí označenie pôvodu, ktoré poskytlo výrobku jeho všeobecnú známosť.“

5 Označenie pôvodu BUD (označenie pôvodu č. 598) bolo na základe Lisabonskej dohody zapísané v rámci WIPO 10. marca 1975 v súvislosti s pivom.

Právo Spoločenstva

Akt o pristúpení

6 Podľa článku 20 aktu o pristúpení:

„Akty uvedené v prílohe II k tomuto aktu sa upravujú tak, ako je uvedené v tejto prílohe.“

7 V prílohe II aktu o pristúpení s názvom „Zoznam uvedený v článku 20 Aktu o pristúpení“ stanovuje kapitola 6 A bod 18:

„31996 R 1107: Nariadenie Komisie (ES) č. 1107/96 z 12. júna 1996 o zápise zemepisných označení a označení pôvodu podľa postupu stanoveného v článku 17 nariadenia Rady (EHS) č. 2081/92 (Ú. v. ES L 148…, s. 1) v znení zmenenom a doplnenom predpismi:

…

— 32002 R 1829: nariadenie Komisie (ES) č. 1829/2002 zo 14. [októbra] 2002 (Ú. v. ES L 277…, s. 10).

a) V článku 1 sa dopĺňa nový pododsek, ktorý znie:

‚Názvy «Budějovické pivo», «Českobudějovické pivo» a «Budějovický měšťanský var» sa zapíšu ako chránené zemepisné označenie (CHZO) a uvedú v prílohe v súlade so špecifikáciami predloženými Komisii. Týmto nie je dotknutá žiadna ochranná známka piva alebo iné práva existujúce v Európskej únii ku dňu pristúpenia.‘

b) V časti B prílohy sa pod nadpisom ‚Pivo‘ dopĺňa:

‚Česká republika:

— Budějovické pivo (CHZO)

— Českobudějovické pivo (CHZO)

— Budějovický měšťanský var (CHZO)‘.“

Nariadenie (EHS) č. 2081/92

8 Siedme odôvodnenie nariadenia Rady (EHS) č. 2081/92 zo 14. júla 1992 o ochrane zemepisných označení a označení pôvodu poľnohospodárskych výrobkov a potravín (Ú. v. ES L 208, s. 1; Mim. vyd. 03/013, s. 4) uvádza:

„… existuje rôznorodosť v uvádzaní registrovaných označení pôvodu a zemepisných označení; keďže sa musí pripraviť systém pravidiel spoločenstva; keďže systém pravidiel spoločenstva na ochranu umožní rozšírenie zemepisných označení a označení pôvodu zavedením jednotného prístupu, takýto systém zabezpečí spravodlivú súťaž medzi výrobcami výrobkov, ktoré budú mať takéto označenia, a bude posilňovať dôveryhodnosť takýchto výrobkov v očiach spotrebiteľa.“

9 Články 5 až 7 nariadenia č. 2081/92 stanovujú postup registrácie zemepisných označení a označení pôvodu uvedených v článku 2 tohto nariadenia, pričom tento postup sa nazýva „riadnym postupom“. Podľa článku 5 ods. 4 tohto nariadenia je žiadosť potrebné odoslať členskému štátu, v ktorom sa zemepisná oblasť nachádza. Tento štát podľa článku 5 ods. 5 prvého pododseku uvedeného nariadenia skontroluje oprávnenosť žiadosti a postúpi ju Komisii Európskych spoločenstiev.

10 Vzhľadom na to, že preskúmanie žiadosti o registráciu Komisiou si vyžaduje istý čas a počas rozhodovania o registrácii názvu je potrebné pripustiť priznanie prechodnej vnútroštátnej ochrany zo strany členského štátu, zaviedlo nariadenie Rady (ES)

č. 535/97 zo 17. marca 1997, ktorým sa mení a dopĺňa nariadenie (EHS) č. 2081/92 (Ú. v. ES L 83, s. 3; Mim. vyd. 03/020, s. 352), do článku 5 ods. 5 nariadenia č. 2081/92 po prvom pododseku nasledujúci text:

„Tento členský štát môže len na prechodnom základe poskytnúť na národnej úrovni v zmysle tohto nariadenia ochranu názvu zaslaného predpísaným spôsobom, a keď je to vhodné, upraviť aj adaptačné obdobie, a to od dátumu tohto odoslania;…

Takáto prechodná vnútroštátna ochrana sa skončí dňom prijatia rozhodnutia o registrácii podľa tohto nariadenia. …

Ak názov nie je zaregistrovaný podľa tohto nariadenia, bude za dôsledky takejto vnútroštátnej ochrany zodpovedný výlučne príslušný členský štát.

Opatrenia prijaté členskými štátmi podľa druhého pododseku budú účinné len na národnej úrovni; na obchod vo vnútri spoločenstva nebudú mať nijaký vplyv.“

11 Článok 17 nariadenia č. 2081/92 upravuje postup registrácie uplatňovaný na registráciu názvov, ktoré už v čase nadobudnutia účinnosti tohto nariadenia existovali, pričom tento postup sa nazýva „zjednodušeným postupom“. Uvedené ustanovenie najmä uvádza, že členské štáty Komisii v lehote šiestich mesiacov od nadobudnutia účinnosti nariadenia č. 2081/92 oznámia názvy, ktoré si želajú na tomto základe registrovať.

12 Nariadením č. 535/97, ktoré nadobudlo účinnosť 28. marca 1997, sa najmä s cieľom zohľadniť skutočnosť, že prvý návrh registrácie zemepisných označení a označení pôvodu, ktorý mala Komisia vypracovať na základe článku 17 ods. 2 nariadenia č. 2081/92, bol Rade Európskej únie predložený až v marci 1996, hoci veľká časť prechodného obdobia piatich rokov stanoveného v článku 13 ods. 2 rovnakého nariadenia už uplynula, nahradil tento odsek nasledujúcim textom:

„Odchýlením sa od odseku 1 písm. a) a b) môžu členské štáty zachovať národné systémy, ktoré povoľujú používanie názvov zaregistrovaných podľa článku 17 počas obdobia nie dlhšieho ako 5 rokov od dátumu uverejnenia registrácie, pod podmienkou, že:

— pri použití týchto názvov sa s výrobkami legálne obchodovalo nepretržite aspoň 5 rokov pred dátumom uverejnenia tohto nariadenia,

— podniky legálne obchodovali s príslušnými výrobkami, pričom nepretržite používali tieto názvy počas obdobia uvedeného v prvej zarážke,

— etiketa zreteľne uvádza skutočný pôvod výrobku.

Toto odchýlenie však nesmie viesť k voľnému obchodovaniu s výrobkami na území členského štátu, kde boli takéto názvy zakázané.“

13 Článok 1 bod 15 nariadenia Rady (ES) č. 692/2003 z 8. apríla 2003, ktorým sa mení a dopĺňa nariadenie (EHS) č. 2081/92 (Ú. v. EÚ L 99, s. 1; Mim. vyd. 03/038, s. 454), stanovuje:

„Článok 13 ods. 2 a článok 17 sa vypúšťajú. Avšak ustanovenia týchto článkov sa naďalej uplatňujú pri registrovaných názvoch alebo názvoch, pre ktoré sa dala žiadosť o registráciu postupom uvedeným v článku 17, skôr ako toto nariadenie nadobudlo účinnosť.“

Nariadenie č. 510/2006

14 Nariadenie č. 2081/92, naposledy zmenené a doplnené nariadením Rady (ES) č. 806/2003 zo 14. apríla 2003 (Ú. v. EÚ L 122, s. 1; Mim. vyd. 01/004, s. 301), bolo zrušené článkom 19 nariadenia č. 510/2006. Toto nariadenie nadobudlo účinnosť v deň svojho zverejnenia v *Úradnom vestníku Európskej únie*, teda 31. marca 2006.

15 Odôvodnenie č. 6 nariadenia č. 510/2006 uvádza:

„Mal by sa ustanoviť prístup Spoločenstva, pokiaľ ide o označenia pôvodu a zemepisné označenia. Rámec pravidiel Spoločenstva o systéme ochrany umožňuje rozvoj zemepisných označení a označení pôvodu, pretože zavedením jednotnejšieho prístupu tento rámec zabezpečuje spravodlivú hospodársku súťaž medzi výrobcami výrobkov s takýmito označeniami a zvyšuje dôveryhodnosť takýchto výrobkov v očiach spotrebiteľov.“

16 Podľa odôvodnenia č. 19 tohto nariadenia:

„Názvy, ktoré sú už registrované podľa nariadenia… č. 2081/92… ku dňu nadobudnutia účinnosti tohto nariadenia, by mali byť naďalej chránené podľa tohto nariadenia a automaticky zapísané do registra. …“

17 Článok 1 uvedeného nariadenia s názvom „Rozsah pôsobnosti“ vo svojich odsekoch 1 a 2 stanovuje:

„1. Toto nariadenie ustanovuje pravidlá na ochranu označení pôvodu a zemepisných označení poľnohospodárskych výrobkov určených na ľudskú spotrebu uvedených v prílohe I k zmluve a potravín uvedených v prílohe I k tomuto nariadeniu, ako aj poľnohospodárskych výrobkov uvedených v prílohe II k tomuto nariadeniu.

…

2. Uplatňovaním tohto nariadenia nie sú dotknuté iné osobitné predpisy Spoločenstva.“

18 Príloha I tohto nariadenia s názvom „Potraviny uvedené v článku 1 ods. 1“ uvádza vo svojej prvej zarážke „pivo“.

19 Článok 2 nariadenia č. 510/2006 s názvom „Označenie pôvodu a zemepisné označenie“ v odsekoch 1 a 2 stanovuje:

„1. Na účel tohto predpisu:

a) ‚Označenie pôvodu‘ je názov oblasti, určitého miesta alebo, vo výnimočných prípadoch, krajiny, používaný na opis poľnohospodárskeho výrobku alebo potraviny:

— ktorá pochádza z tejto oblasti, určitého miesta alebo krajiny,

— ktorej kvalita alebo vlastnosti sú podstatne alebo výlučne dané zemepisným prostredím vrátane prírodných a ľudských faktorov, a

— ktorej výroba, spracovanie a príprava sa uskutočňuje vo vymedzenej zemepisnej oblasti.

b) ‚Zemepisné označenie‘ je názov oblasti, určitého miesta alebo, vo výnimočných prípadoch, krajiny, používaný na opis poľnohospodárskeho výrobku alebo potraviny:

— ktorá pochádza z tejto oblasti, určitého miesta alebo krajiny a

— ktorá má špecifickú kvalitu, povesť alebo inú charakteristickú vlastnosť, ktorú možno pripísať jej zemepisnému pôvodu, a

— ktorej výroba a/alebo spracovanie a/alebo príprava sa uskutočňuje vo vymedzenej zemepisnej oblasti.

2. Za označenia pôvodu alebo zemepisné označenia sa považujú aj tradičné zemepisné alebo nezemepisné názvy, ktoré označujú poľnohospodársky výrobok alebo potraviny, ktoré spĺňajú podmienky uvedené v odseku 1.“

20 Článok 4 ods. 1 tohto nariadenia stanovuje:

„Poľnohospodársky výrobok alebo potravina musia spĺňať určitú špecifikáciu, aby mohli byť zapísané ako chránené označenie pôvodu (CHOP) alebo chránené zemepisné označenie (CHZO).“

21 Články 5 až 7 nariadenia č. 510/2006 upravujú postup registrácie zemepisných označení a označení pôvodu uvedených v článku 2 tohto nariadenia. Podľa článku 5 ods. 4 tohto nariadenia, ak sa žiadosť o zápis do registra vzťahuje na zemepisnú oblasť v danom členskom štáte, musí sa adresovať tomuto členskému štátu. Podľa článku 5 ods. 5 rovnakého nariadenia tento členský štát začne vnútroštátne námietkové konanie a následne o uvedenej žiadosti rozhodne. V prípade priaznivého rozhodnutia tento členský štát zašle Komisii dokumenty uvedené v článku 5 ods. 7, aby sa mohlo na konci postupu, ktorý je upravený v článkoch 6 a 7 nariadenia č. 510/2006 a zahŕňa najmä námietkové konanie, prijať konečné rozhodnutie.

22 Podľa článku 5 ods. 6 uvedeného nariadenia:

„Členský štát môže podľa tohto nariadenia prechodne na vnútroštátnej úrovni poskytnúť ochranu názvu a prípadne aj dobu na prispôsobenie s účinnosťou od dátumu podania žiadosti Komisii.

Doba na prispôsobenie ustanovená v prvom pododseku sa môže poskytnúť iba pod podmienkou, že dotknuté podniky legálne uvádzali predmetné výrobky na trh a používali príslušné názvy nepretržite počas najmenej piatich predchádzajúcich rokov a uviedli túto skutočnosť počas vnútroštátneho námietkového konania uvedeného v odseku 5.

Takáto prechodná vnútroštátna ochrana zaniká dňom prijatia rozhodnutia o zápise do registra podľa tohto nariadenia.

Za dôsledky takejto dočasnej vnútroštátnej ochrany, kedy nie je názov zapísaný do registra podľa tohto nariadenia, plne zodpovedá dotknutý členský štát.

Opatrenia prijaté členskými štátmi podľa prvého pododseku majú účinky iba na vnútroštátnej úrovni a nemajú žiadny vplyv na obchod vo vnútri Spoločenstva ani na medzinárodný obchod.“

23 Článok 13 ods. 1 toho istého nariadenia stanovuje:

„1. Názvy zapísané v registri sú chránené pred:

a) akýmkoľvek priamym alebo nepriamym obchodným používaním názvu zapísaného v registri na výrobky, na ktoré sa zápis do registra nevzťahuje, pokiaľ sú takéto výrobky porovnateľné s výrobkami zapísanými pod uvedeným označením alebo ak použitie názvu využíva dobrú povesť chráneného označenia;

b) akýmkoľvek zneužívaním, napodobovaním alebo vyvolávaním mylnej predstavy, aj keď je uvedený skutočný pôvod výrobku, alebo ak je chránený názov preložený alebo uvedený v spojení s výrazmi ako ‚štýl', ‚typ', ‚metóda', ‚ako sa vyrába v', ‚napodobenina' a podobne;

…"

Nariadenie č. 918/2004

24 Odôvodnenia č. 2 až 4 nariadenia č. 918/2004 stanovujú:

„2. článok 5 ods. 5 nariadenia (EHS) č. 2081/92 však ustanovuje, že zemepisným označeniam a označeniam pôvodu môže byť poskytnutá prechodná vnútroštátna ochrana členskými štátmi od dátumu, kedy boli žiadosti o zaregistrovanie

týchto označení zaslané Komisii. Dôsledky takejto vnútroštátnej ochrany v prípadoch, keď meno nie je zaregistrované na úrovni spoločenstva, znáša v plnej zodpovednosti príslušný členský štát;

3. v dôsledku pristúpenia Českej republiky, Estónska, Cypru, Lotyšska, Litvy, Maďarska, Malty, Poľska, Slovinska a Slovenska, môžu byť preto zemepisné označenia a označenia pôvodu týchto krajín (ďalej len ‚nové členské štáty') zaregistrované na úrovni spoločenstva podľa článku 5 nariadenia (EHS) č. 2081/92 a chránené podľa článku 13;

4. aby sa uľahčilo predkladanie žiadostí Komisii z nových členských štátov a zaistila pokračujúca ochrana príslušných zemepisných označení a označení pôvodu, mala by sa udržovať jestvujúca vnútroštátna ochrana, ktorá je v platnosti od 30. apríla 2004 [ktorá je v platnosti k 30. aprílu 2004 — *neoficiálny preklad*] až dovtedy, pokiaľ sa neprijme rozhodnutie podľa článku 6 nariadenia (EHS) č. 2081/92, pod podmienkou, že žiadosť o zaregistrovanie podľa tohto nariadenia bola zaslaná Komisii do 31. októbra 2004…"

25 Článok 1 nariadenia č. 918/2004 stanovuje:

„Vnútroštátna ochrana zemepisných označení a označení pôvodu v zmysle znenia nariadenia (EHS) č. 2081/91, ktorá existuje k 30. aprílu 2004 v Českej republike, Estónsku, na Cypre, v Lotyšsku, Litve, Maďarsku, na Malte, v Poľsku, Slovinsku a Slovensku, sa môže týmito členskými štátmi zachovať do 31. októbra 2004.

Tam, kde sa žiadosť o zaregistrovanie podľa nariadenia (EHS) č. 2081/92 predloží Komisii do 31. októbra 2004, sa môže takáto ochrana zachovať až do prijatia rozhodnutia v súlade s článkom 6 tohto nariadenia.

Dôsledky takejto vnútroštátnej ochrany v prípadoch, kedy meno nie je zaregistrované [keď názov nie je zaregistrovaný — *neoficiálny preklad*] na úrovni spoločenstva, znáša v plnej miere zodpovednosti dotknutý členský štát."

Vnútroštátne právo

Dvojstranný dohovor

26 Dňa 11. júna 1976 uzavreli Rakúska republika a Československá socialistická republika Zmluvu o ochrane údajov o pôvode, označení pôvodu a iných označení poľnohospodárskych a priemyselných výrobkov odkazujúcich na pôvod (ďalej len „dvojstranný dohovor").

27 Po pristúpení k dvojstrannému dohovoru a jeho ratifikácii bol tento dohovor zverejnený v *Bundesgesetzblatt für die Republik Österreich* z 19. februára 1981 (BGBl. 75/1981). Podľa jeho článku 16 ods. 2 vstúpil do platnosti 26. februára 1981 na neobmedzené obdobie.

28 Článok 1 dvojstranného dohovoru stanovuje:

„Každý zo zmluvných štátov sa zaväzuje urobiť všetky opatrenia potrebné na to, aby účinným spôsobom chránil proti nekalej súťaži v obchodnom styku údaje o pôvode, označenia pôvodu a iné označenia poľnohospodárskych a priemyselných výrobkov odkazujúce na pôvod, ktoré patria do skupín uvedených v článku 5 a sú bližšie označené v dohode podľa článku 6, ako aj mená a vyobrazenia spomínané v článkoch 3, 4 a 8 v odseku 2.“

29 Podľa článku 2 dvojstranného dohovoru:

„Pod údajmi o pôvode, označeniami pôvodu a inými označeniami odkazujúcimi na pôvod sa podľa tohto dohovoru rozumejú všetky odkazy, ktoré sa priamo alebo nepriamo vzťahujú na pôvod výrobku. Taký odkaz tvorí v zásade zemepisné označenie. Môžu ho tvoriť aj iné údaje, ak príslušné obchodné kruhy krajiny pôvodu v nich vidia v súvislosti s takto označeným výrobkom odkaz na krajinu, v ktorej bol výrobok zhotovený. Uvedené označenia môžu popri odkaze na pôvod z určitej zemepisnej oblasti obsahovať aj údaje o akosti príslušného výrobku. Tieto osobitné vlastnosti výrobkov sú výhradne alebo prevažne podmienené zemepisnými alebo ľudskými činiteľmi.“

30 Článok 3 ods. 1 dvojstranného dohovoru uvádza:

„… československé označenia uvedené v dohode podľa článku 6 sa vyhradzujú v Rakúskej republike výlučne československým výrobkom.“

31 Článok 5 ods. 1 časť B bod 2 dvojstranného dohovoru zmieňuje medzi kategóriami predmetných českých výrobkov, na ktoré sa vzťahuje ochrana stanovená dohovorom, pivá.

32 Podľa článku 6 dvojstranného dohovoru:

„Označenia výrobkov, na ktoré sa uplatňujú podmienky článkov 2 a 5 a ktoré požívajú ochranu podľa tejto zmluvy a nie sú teda označeniami druhu, budú uvedené v dohode, ktorú uzavrú vlády oboch zmluvných štátov."

33 Článok 7 dvojstranného dohovoru znie:

„1. Ak sú mená a označenia chránené podľa článkov 3, 4, 6 a článku 8 ods. 2 tejto zmluvy používané v rozpore s týmito ustanoveniami v rámci obchodnej činnosti na účely označenia výrobkov, najmä pokiaľ ide o ich prezentáciu alebo ich obal, alebo ak sú používané na faktúrach, zmluvách o preprave alebo iných obchodných dokumentoch alebo v rámci reklamy, uplatnia sa všetky súdne a správne opatrenia, ktoré sú podľa právnej úpravy zmluvného štátu, v ktorom je požadovaná ochrana, k dispozícii s cieľom boja proti nekalej súťaži alebo s cieľom inak odstrániť nezákonné označenia za podmienok stanovených v tejto právnej úprave a pri zohľadnení článku 9.

2. Ak v rámci obchodnej činnosti hrozí pravdepodobnosť zámeny, odsek 1 sa uplatní aj vtedy, ak sa chránené označenia v zmysle zmluvy používajú v upravenej forme alebo pre iné výrobky ako sú tie, ktorým sú pridelené v zmysle dohody podľa článku 6.

3. Odsek 1 sa uplatňuje aj ak sa označenia chránené v zmysle zmluvy používajú vo forme prekladu alebo so skutočným údajom o pôvode alebo ak sú sprevádzané s vyjadreniami ako ‚druh', ‚typ', ‚ako sa vyrába v', ‚napodobenina' a podobne.

4. Odsek 1 sa neuplatňuje na preklady označení jedného zmluvného štátu, ak je preklad hovorovým výrazom v druhom zmluvnom štáte."

Dvojstranná dohoda

34 Podľa článku 6 dvojstranného dohovoru bola 7. júna 1979 uzavretá dohoda, ktorou sa tento dohovor vykonáva (ďalej len „dvojstranná dohoda" a spolu s dvojstranným dohovorom „dotknuté dvojstranné zmluvy").

35 Príloha B dvojstrannej dohody stanovuje:

„Československé označenia pre poľnohospodárske a priemyselné výrobky

…

B Potraviny a poľnohospodárstvo (okrem vín)

…

2. Pivo

Česká socialistická republika

…

Bud

Budějovické pivo

Budějovické pivo Budvar

Budějovický Budvar

…“

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

36 V spore vo veci samej už bol vyhlásený rozsudok z 18. novembra 2003, Budějovický Budvar (C-216/01, Zb. s. I-13617), v ktorom Súdny dvor rozhodujúci na návrh

rovnakého vnútroštátneho súdu, ako je ten, ktorý predložil tento návrh na začatie prejudiciálneho konania, rozhodol:

„1. Článok 28 ES a nariadenie… č. 2081/92… zmenené a doplnené nariadením… č. 535/97… nebránia uplatneniu ustanovenia dvojstrannej zmluvy uzatvorenej medzi členským štátom a treťou krajinou, v zmysle ktorého je jednoduchému a nepriamemu údaju o zemepisnom pôvode v tejto tretej krajine poskytovaná v dovážajúcom členskom štáte ochrana, ktorá je nezávislá od akejkoľvek pravdepodobnosti uvedenia spotrebiteľa do omylu, a ktorá umožňuje zabrániť dovozu tovaru, s ktorým sa legálne obchoduje v inom členskom štáte.

2. Článok 28 ES bráni uplatneniu ustanovenia dvojstrannej zmluvy uzatvorenej medzi členským štátom a treťou krajinou, v zmysle ktorého je názvu, ktorý sa v tretej krajine nevzťahuje priamo, ani nepriamo na zemepisný pôvod ním označeného výrobku, poskytovaná v dovážajúcom členskom štáte ochrana, ktorá je nezávislá od akejkoľvek pravdepodobnosti uvedenia spotrebiteľa do omylu a ktorá umožňuje zabrániť dovozu tovaru, s ktorým sa legálne obchoduje v inom členskom štáte.

3. Článok 307 prvý odsek ES sa musí vykladať v tom zmysle, že súdu členského štátu umožňuje — za predpokladu overenia, ktoré musí vykonať najmä s ohľadom na okolnosti, ktoré vyplývajú z tohto rozsudku — uplatniť ustanovenia dvojstranných zmlúv, ako sú tie vo veci samej, uzatvorených medzi týmto štátom a treťou krajinou a obsahujúcich ochranu názvu pochádzajúceho z tejto tretej krajiny, a to aj vtedy, ak sa tieto ustanovenia ukážu byť v rozpore so Zmluvou ES, pretože ide o povinnosť vyplývajúcu z dohôd uzatvorených pred pristúpením dotknutého členského štátu k Európskej únii. Kým jeden zo spôsobov uvedených v článku 307 druhom odseku ES neumožní odstrániť prípadný nesúlad medzi dohodou uzavretou pred uvedeným pristúpením a uvedenou Zmluvou, prvý odsek tohto článku umožňuje tomuto štátu pokračovať v uplatňovaní takejto dohody v rozsahu, v akom obsahuje povinnosti, ktorými je uvedený štát v zmysle medzinárodného práva viazaný.“

37 V bodoch 28 až 42 už citovaného rozsudku Budějovický Budvar bol spor vo veci samej zhrnutý takto:

„28 Budvar uvádza na trh pivo, najmä pod ochrannou známkou Budějovický Budvar a Budweiser Budvar, a vyváža pivo s názvom ‚Budweiser Budvar', predovšetkým do Rakúska.

29 Ammersin uvádza na trh najmä pivo s názvom American Bud vyrábané v pivovare Anheuser-Busch, pričom toto pivo kupuje od spoločnosti Josef Sigl KG (ďalej len ‚Josef Sigl'), so sídlom v Obertrume (Rakúsko), ktorá je výlučným dovozcom uvedeného piva do Rakúska.

30 Návrhom na začatie konania, podaným 22. júla 1999, požiadal Budvar vnútroštátny súd, aby spoločnosti Ammersin nariadil nepoužívať na rakúskom území v rámci jej obchodnej činnosti označenie Bud alebo podobné označenia vyvolávajúce pravdepodobnosť zámeny v súvislosti s pivom alebo podobnými výrobkami alebo vo vzťahu k týmto výrobkom okrem prípadu, že ide o výrobky spoločnosti Budvar. Táto spoločnosť okrem toho navrhla zrušenie všetkých označení, ktoré sú v rozpore s uvedeným zákazom, predloženie účtov a zverejnenie rozsudku. Súčasťou žaloby bol aj návrh na prijatie predbežných opatrení.

31 Žaloba spoločnosti Budvar vo svojej podstate spočíva na dvoch samostatných právnych základoch.

32 Po prvé Budvar tvrdí, že ochranná známka American Bud zapísaná ako ochranná známka spoločnosti Anheuser-Busch je podobná jej vlastným prioritným ochranným známkam, ktoré požívajú v Rakúsku ochranu, teda ochranným známkam Budweiser, Budweiser Budvar a Bud, čo vedie k pravdepodobnosti zámeny v zmysle právnej úpravy proti nekalej súťaži.

33 Po druhé Budvar uvádza, že používanie označenia American Bud pre pivo pochádzajúce z iného štátu, ako je Česká republika, je v rozpore s ustanoveniami dvojstranného dohovoru, lebo označenie Bud uvedené v prílohe B dvojstrannej dohody predstavuje podľa článku 6 uvedeného dohovoru chránené označenie, ktoré je z tohto dôvodu vyhradené českým výrobkom.

34 Vnútroštátny súd nariadil 15. októbra 1999 predbežné opatrenia, ktoré navrhoval Budvar.

35 Oberlandesgericht Wien (Rakúsko) nevyhovel žalobe, ktorú spoločnosť Ammersin podala proti týmto opatreniam, a odvolanie podané na Oberster Gerichtshof (Rakúsko) bolo zamietnuté. Keďže konanie o nariadení predbežného opatrenia sa skončilo, v súčasnosti o veci samej rozhoduje HandelsgerichtWien.

36 Vnútroštátny súd poukazuje na to, že predtým ako Budvar podal žalobu vo veci samej, podal už na Landesgericht Salzburg (Rakúsko) z hľadiska predmetu aj právneho základu rovnakú žalobu, ale proti Josefovi Siglovi.

37 V tejto paralelnej veci Landesgericht Salzburg uznesením nariadil navrhované predbežné opatrenia, pričom Oberlandesgericht Linz (Rakúsko) nevyhovel odvolaniu, ktoré bolo proti tomuto uzneseniu podané. Uznesením z 1. februára 2000 Oberster Gerichtshof zamietol opravný prostriedok ‚Revision' proti uzneseniu vydanému v odvolacom konaní a potvrdil predbežné opatrenia.

38 Vnútroštátny súd poukazuje na to, že uvedené uznesenie Oberster Gerichtshof je vo svojej podstate založené na nasledujúcich úvahách.

39 Oberster Gerichtshof, ktorý svoje preskúmanie obmedzil na dôvod založený na dvojstrannom dohovore, usúdil, že zákaz navrhovaný v súvislosti so žalovaným Josefom Siglom môže predstavovať prekážku voľnému pohybu tovaru v zmysle článku 28 ES.

40 Dospel však k záveru, že táto prekážka je v súlade s článkom 28 ES, lebo ochrana označenia Bud, tak ako vyplýva z dvojstranného dohovoru, spadá do pôsobnosti ochrany priemyselného a obchodného vlastníctva v zmysle článku 30 ES.

41 Podľa vnútroštátneho súdu Oberster Gerichtshof rozhodol, že označenie Bud je ‚jednoduchým zemepisným označením alebo nepriamym údajom o pôvode', teda označením, ktoré nepredpokladá, že sú dodržiavané záruky spájané s označením pôvodu, akými sú dodržiavanie noriem kvality alebo zhotovenia pri výrobe, ktoré sú stanovené a kontrolované príslušnými orgánmi, alebo osobitné vlastnosti výrobku. Označeniu Bud okrem toho prináleží ‚absolútna ochrana', teda ochrana bez ohľadu na akúkoľvek pravdepodobnosť zámeny alebo uvedenie do omylu.

42 Vnútroštátny súd s ohľadom na tvrdenia prednesené pred ním usúdil, že existuje primeraná pochybnosť, pokiaľ ide o odpovede na otázky práva Spoločenstva vyplývajúce z veci samej, a to najmä preto, lebo judikatúra Súdneho dvora neumožňuje určiť, či údaje o zemepisnom pôvode nazývané ‚jednoduché', z ktorých nevyplýva nebezpečenstvo uvedenia do omylu, spadajú tiež do pôsobnosti ochrany priemyselného a obchodného vlastníctva v zmysle článku 30 ES."

38 V návrhu na začatie prejudiciálneho konania vnútroštátny súd zhrnul vývoj situácie po vyhlásení už citovaného rozsudku Budějovický Budvar takto:

39 Vnútroštátny súd zamietol rozsudkom z 8. decembra 2004 žalobu Budvaru z dôvodu, že názov „Bud“ nie je údajom o pôvode, keďže české obyvateľstvo nespojuje tento názov s určitým miestom v Českej republike a tento názov nikdy nebol v tejto krajine používaný na pomenovanie miesta. Vnútroštátny súd z toho vyvodil záver, že ochrana tohto názvu dotknutými dvojstrannými zmluvami je nezlučiteľná s článkom 28 ES. Tento rozsudok bol potvrdený rozsudkom Oberlandesgericht Wien z 21. marca 2005.

40 Uznesením z 29. novembra 2005 však Oberster Gerichtshof zrušil rozhodnutia súdov na nižších stupňoch a vrátil vec vnútroštátnemu súdu, aby po doplňujúcom konaní vydal nové rozhodnutie.

41 Podľa Oberster Gerichtshof sa má otázka, či názov „Bud“ označuje oblasť, alebo miesto na území Českej republiky, posúdiť spoločne s kritériami jednoduchého a nepriameho údaja o pôvode.

42 S ohľadom na body 54 a 101 už citovaného rozsudku Budějovický Budvar by bolo potrebné preskúmať, či názov „Bud“ je aspoň spôsobilý informovať spotrebiteľov o tom, že ním označený výrobok pochádza z určitého miesta, určitej oblasti alebo určitej krajiny. Je preto vhodné položiť si otázku, či spotrebitelia chápu toto označenie v spojení s pivom ako jednoduchý a nepriamy údaj o zemepisnom pôvode. Vnútroštátny súd túto otázku ešte nepreskúmal.

43 Následne vnútroštátny súd rozsudkom z 23. marca 2006 opätovne zamietol žalobu Budvaru, pričom vychádzal hlavne z ankety, ktorú predložila spoločnosť Anheuser-Busch, a v odôvodnení uviedol, že českí spotrebitelia nevnímajú názov „Bud“ v spojení s pivom ako údaj o pôvode.

44 Oberlandesgericht Wien však tento rozsudok zrušil rozsudkom z 10. júla 2006 a vec znovu vrátil vnútroštátnemu súdu s odôvodnením, že tento súd musí konanie doplniť, keďže nevyhovel návrhu na nariadenie dôkazného prostriedku podanému Budvarom, ktorého cieľom bolo vypracovanie znaleckého posudku po uskutočnení ankety v rámci relevantnej skupiny obyvateľstva a v rámci ktorého mali byť formulované len tieto otázky:

— či českí spotrebitelia spájajú názov „Bud“ s pivom,

— či na základe vlastnej asociácie medzi názvom „Bud“ a pivom, alebo na základe znalcom navrhnutej spojitosti medzi týmto názvom a pivom, chápu tento názov v tom zmysle, že výrobok pochádza z určitého miesta, oblasti alebo krajiny, a

— v prípade kladnej odpovede na predchádzajúcu otázku, s akým miestom, akou oblasťou alebo akou krajinou spájajú označenie „Bud“ vo vzťahu k pivu.

45 Vnútroštátny súd sa domnieva, že je potrebné podať nový návrh na začatie prejudiciálneho konania.

46 Po prvé, ako vyplýva z priebehu konania po vyhlásení už citovaného rozsudku Budějovický Budvar, existujú pochybnosti v súvislosti s dosahom tohto rozsudku.

47 Predovšetkým vzniká otázka, či sa body 54 a 101 tohto rozsudku majú chápať v tom zmysle, že na to, aby bolo možné určiť, či názov možno považovať za jednoduchý a nepriamy údaj o pôvode, ktorý môže byť zlučiteľný s článkom 28 ES, je nutné vedieť iba to, či podľa skutkových okolností a vnímania, ktoré v Českej republike prevládajú, označuje názov „Bud“ oblasť alebo miesto na území tohto štátu, alebo sa skôr má skúmať otázka, či tento názov spájaný s výrobkom, na ktorom je uvedený, teda v prejednávanej veci s pivom, môže spotrebiteľov informovať o tom, že takýto výrobok pochádza z určitého miesta, oblasti alebo krajiny bez toho, aby bolo potrebné, aby uvedený názov podľa skutkových okolností a vnímania ako taký označoval toto mesto, túto oblasť alebo túto krajinu.

48 Neistota sa ďalej spája aj s metódou, ktorú má vnútroštátny súd použiť, ak s ohľadom na kritériá, ktoré má uplatniť, predstavuje dotknutý názov jednoduchý a nepriamy údaj o pôvode. Osobitne sa vynára otázka, či je nutná anketa a aký stupeň súhlasu sa vyžaduje.

49 Napokon vnútroštátny súd usudzuje, že vzhľadom na odkaz na skutkové okolnosti prevládajúce v Českej republike, uvedený v bode 101 už citovaného rozsudku Budějovický Budvar, sa vynára otázka či sa na kvalitu, ako aj na trvanie používania názvu „Bud“ majú viazať konkrétne požiadavky. Osobitne je vhodné sa zamyslieť nad tým, či bol tento názov používaný ako zemepisné označenie alebo ako ochranná známka. Podľa vnútroštátneho súdu je v tejto súvislosti nepochybné, že označenie „Bud“ v Českej republike okrem Budvaru nepoužíval nijaký podnik so sídlom v Českej republike a že Budvar uvedené označenie používal ako ochrannú známku a nie ako údaj o pôvode.

50 Po druhé podľa vnútroštátneho súdu sa skutkový a právny rámec sporu vo veci samej podstatne zmenil v porovnaní s obdobím, v ktorom tento súd podal návrh na začatie prejudiciálneho konania, v ktorom bol vyhlásený už citovaný rozsudok Budějovický Budvar.

51 V tejto súvislosti sa vnútroštátny súd domnieva, že podľa situácie prevládajúcej v krajine pôvodu, teda v Českej republike, je názov „Bud“ chránený ako označenie pôvodu. Po zápise tohto označenia v rámci WIPO na základe Lisabonskej dohody sa táto ochrana rozšírila do ďalších štátov, ktoré sú zmluvnými stranami dohody.

52 Podmienky ochrany tohto označenia pôvodu pritom zodpovedajú podmienkam, ktoré sa vzťahujú na označenia pôvodu, tak ako sú definované v článku 2 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 510/2006. Preto už nie je možné vychádzať z predpokladu, že označenie „Bud“ predstavuje jednoduchý a nepriamy údaj o pôvode, ktorý uniká pôsobnosti uvedeného nariadenia.

53 To potvrdzuje akt o pristúpení, keďže chráni tri údaje o pôvode týkajúce sa piva vyrábaného v Českých Budějoviciach, a to pomenovania „Budějovické pivo“, „Česko-budějovické pivo“ a „Budějovický měšťanský var“, ktoré označujú silné pivo s názvom „Bud Super Strong“.

54 Vzhľadom na túto novú situáciu sa vynárajú dve otázky.

55 Po prvé ide o otázku — o ktorej ešte Súdny dvor nerozhodoval — či nariadenie č. 510/2006 má definitívnu povahu v tom zmysle, že bráni ochrane stanovenej vnútroštátnym právom alebo dvojstrannou zmluvou a vzťahujúcej sa na názvy, akým je označenie pôvodu „Bud“, ktorého registrácia nebola podľa ustanovení tohto nariadenia predmetom žiadosti, ale ktoré v zásade spadá do jeho vecnej pôsobnosti (ďalej len „výlučný“ charakter nariadenia č. 510/2006).

56 Vnútroštátny súd zastáva názor, že nariadenie č. 918/2004 sa vzhľadom na to, že stanovuje prechodné ochranné obdobie, počas ktorého vnútroštátna ochrana označení pôvodu a zemepisných označení môže zostať v platnosti, zjavne zakladá na takomto výlučnom charaktere.

57 Aj keby sa však rozhodlo, že nariadenie č. 510/2006 nemá výlučný charakter, vnútroštátny súd sa domnieva, že predmetom skúmania by v každom prípade malo byť, či toto nariadenie bráni rozšíreniu ochrany označenia pôvodu na iné členské štáty, ak sa usúdi, že uvedené nariadenie má výlučný charakter, pokiaľ ide o cezhraničnú ochranu v rámci Európskej únie.

58 Po druhé ide o otázku výlučného charakteru ochrany priznanej aktom o pristúpení pivám vyrábaným v Českých Budějoviciach, teda ochrany vo forme zemepisných označení „Budějovické pivo“, „Českobudějovické pivo“ a „Budějovický měšťanský var“ chránených na základe nariadenia č. 510/2006. Takýto výlučný charakter by znamenal, že existencia uvedenej ochrany bráni udržaniu iného názvu, akým je „Bud“, označujúceho tiež pivo vyrábané v tomto meste a chráneného ako označenie pôvodu podľa vnútroštátneho práva.

59 Aj keby takýto výlučný charakter nebol uznaný, malo by sa ešte preskúmať, či existencia ochrany uvedených troch názvov bráni aspoň rozšíreniu vnútroštátnej ochrany iného zemepisného označenia, akým je „Bud“, na ďalšie členské štáty prostredníctvom dvojstranných zmlúv uzavretých medzi nimi.

60 Handelsgericht Wien za týchto okolností a vzhľadom na to, že vyriešenie sporu, o ktorom rozhoduje, závisí od výkladu práva Spoločenstva, rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. Súdny dvor v [už citovanom rozsudku Budějovický Budvar] v súvislosti s uznaním zlučiteľnosti ochrany názvu ako zemepisného označenia, ktoré v krajine pôvodu nie je ani názvom miesta, ani názvom oblasti, s článkom 28 Zmluvy ES formuloval požiadavky, v zmysle ktorých takýto názov

— podľa skutkových okolností, a

— pojmového vnímania prevládajúceho v krajine pôvodu musí označovať oblasť alebo miesto na území tohto štátu,

— a jeho ochrana musí byť oprávnená v zmysle kritérií článku 30 ES.

Znamenajú tieto požiadavky:

— že názov ako taký spĺňa funkciu konkrétneho zemepisného odkazu na určité miesto alebo určitú oblasť, alebo postačuje, ak názov v spojení s výrobkom označeným takýmto spôsobom môže spotrebiteľovi naznačiť, že takto označený výrobok pochádza z určitého miesta alebo určitej oblasti v krajine pôvodu,

— že ide o kumulatívne požiadavky, ktoré musia byť osobitne preskúmané,

— že pri skúmaní pojmového vnímania prevládajúceho v krajine pôvodu sa musí uskutočniť anketa medzi spotrebiteľmi a — v prípade pozitívnej odpovede — je pre ochranu potrebný nízky, stredný alebo vysoký stupeň všeobecnej známosti a asociácie,

— že v skutočnosti názov ako zemepisné označenie používajú viaceré podniky v krajine pôvodu a nie iba jeden podnik a používanie ako ochrannej známky zo strany jediného podniku je v rozpore s ochranou?

2. Má skutočnosť, že názov nebol ani oznámený v rámci lehoty šesť mesiacov stanovenej v nariadení č. 918/2004, ani akýmkoľvek spôsobom prihlásený v rámci nariadenia č. 510/2006, za následok, že existujúca vnútroštátna ochrana, respektíve v každom prípade bilaterálna ochrana rozšírená na iný členský štát je neúčinná, ak pri označení ide o kvalifikované zemepisné označenie podľa vnútroštátneho práva štátu pôvodu?

3. Má skutočnosť, že v rámci aktu o pristúpení bola zo strany [jedného] členského štátu požadovaná ochrana viacerých kvalifikovaných zemepisných označení pre potraviny podľa nariadenia č. 510/2006, za následok, že vnútroštátnu, respektíve v každom prípade bilaterálnu ochranu iného označenia toho istého výrobku rozšírenú na iný členský štát už nemožno považovať za platnú a nariadenie č. 510/2006 má v tomto rozsahu výlučný účinok?“

O prejudiciálnych otázkach

O prvej otázke

O prípustnosti

61 Podľa Budvaru je potrebné sa zamyslieť nad tým, či prvá otázka nie je hypotetická, a teda neprípustná, keďže podľa vnútroštátneho súdu viac nemožno prijať hypotézu, na ktorej je táto otázka založená, teda, že slovo „Bud" chránené dotknutými dvojstrannými zmluvami predstavuje jednoduchý a nepriamy údaj o zemepisnom pôvode, ktorý nepatrí medzi označenia spadajúce do pôsobnosti nariadenia č. 2081/92, čo je stanovisko, ktoré už bolo prijaté Oberster Gerichtshof, a teda prevzaté Súdnym dvorom ako hypotéza vnútroštátneho práva uvedená v prvej otázke vo veci, v ktorej bol vyhlásený už citovaný rozsudok Budějovický Budvar (pozri body 41, 54 a 77 uvedeného rozsudku).

62 Ako už totiž bolo uvedené v bodoch 51 a 52 tohto rozsudku, vnútroštátny súd zastáva názor, že v súčasnosti je potrebné vychádzať z predpokladu, podľa ktorého je v Českej republike názov „Bud" chránený ako označenie pôvodu nazývané kvalifikované, teda ako označenie pôvodu spadajúce do pôsobnosti nariadenia č. 510/2006, čo je pôsobnosť, ktorá je v tejto súvislosti rovnaká ako v prípade nariadenia č. 2081/92, pretože práve na tomto základe bolo v rámci WIPO toto označenie pôvodu zapísané podľa Lisabonskej dohody, pričom len kvalifikované označenia pôvodu môžu byť predmetom takéhoto zápisu.

63 V tejto súvislosti je však potrebné pripomenúť, že pri otázkach týkajúcich sa výkladu práva Spoločenstva položených vnútroštátnym súdom v rámci právnej úpravy a skutkových okolností, ktoré tento súd vymedzí na svoju vlastnú zodpovednosť a ktorých správnosť Súdnemu dvoru neprináleží preverovať, platí podľa ustálenej judikatúry domnienka relevantnosti. Zamietnutie návrhu vnútroštátneho súdu Súdnym dvorom je možné len vtedy, ak je zjavné, že požadovaný výklad práva

Spoločenstva nemá žiadnu súvislosť s realitou alebo predmetom sporu vo veci samej, pokiaľ ide o hypotetický problém, alebo ak Súdny dvor nedisponuje skutkovými a právnymi podkladmi potrebnými na užitočnú odpoveď na položené otázky (pozri najmä rozsudok z 22. decembra 2008, Régie Networks, C-333/07, Zb. s. I-10807, bod 46 a citovanú judikatúru).

64 Duch spolupráce, ktorý musí ovládať fungovanie prejudiciálneho konania, si totiž vyžaduje, aby vnútroštátny súd bral do úvahy poslanie zverené Súdnemu dvoru, ktorým je prispievať k výkonu spravodlivosti v členských štátoch, a nie formulovať poradné stanoviská k všeobecným alebo hypotetickým otázkam (pozri najmä rozsudok z 5. marca 2009, Kattner Stahlbau, C-350/07, Zb. s. I-1513, bod 29 a citovanú judikatúru).

65 V tejto súvislosti je potrebné konštatovať, že nové posúdenie vnútroštátneho súdu, podľa ktorého sa má názov „Bud“, chránený dotknutými dvojstrannými zmluvami kvalifikovať ako označenie pôvodu — čo je predpoklad vyplývajúci z vnútroštátneho práva, ktorý je základom druhej a tretej prejudiciálnej otázky v rámci prejednávaného návrhu na začatie prejudiciálneho konania — nepochybne predstavuje výrazne odlišnú hypotézu v porovnaní s hypotézou prvej prejudiciálnej otázky predloženej v rámci návrhu na začatie prejudiciálneho konania, v ktorom bol vyhlásený už citovaný rozsudok Budějovický Budvar, pričom ide o hypotézu, z ktorej vychádza aj prvá otázka v prejednávanom návrhu na začatie prejudiciálneho konania, teda že ide o jednoduchý a nepriamy údaj o zemepisnom pôvode.

66 Nemožno preto vylúčiť, že v skutočnosti ide o dve samostatné a *a priori* možné hypotézy a že v tomto štádiu nemá vnútroštátny súd v úmysle definitívne vylúčiť hypotézu o jednoduchom a nepriamom údaji o zemepisnom pôvode, takže prvú otázku položil v prípade, že túto hypotézu predsa len prijme.

67 Navyše kvalifikácia názvu „Bud“ — chráneného dotknutými dvojstrannými zmluvami — ako označenia pôvodu sa týka otázky, ktorá spadá výlučne do pôsobnosti

vnútroštátneho práva a môže byť spochybnená na vyšších stupňoch súdov, pričom tie už v minulosti vydali rozhodnutia, medzi ktorými boli aj také, z ktorých výslovne vyplývala iná kvalifikácia.

68 Za týchto okolností je potrebné dospieť k záveru, že hypotetický charakter prvej otázky nebol preukázaný. Domnienka relevantnosti, ktorá sa vzťahuje na návrhy na začatie prejudiciálneho konania, teda nebola pochybnosťami vyjadrenými Budvarom vyvrátená.

69 Z toho vyplýva, že prvá prejudiciálna otázka je prípustná.

O veci samej

70 Vo svojej prvej otázke vnútroštátny súd v podstate žiada, aby mu bol objasnený bod 101 už citovaného rozsudku Budějovický Budvar.

71 Predovšetkým je potrebné uviesť, že táto otázka sa týka ochrany názvu „Bud“ ako jednoduchého údaja o zemepisnom pôvode v zmysle dotknutých dvojstranných zmlúv uzavretých 11. júna 1976 a 7. júna 1979 medzi Rakúskou republikou a Československou socialistickou republikou. Ide teda o dvojstranné zmluvy uzavreté dlho pred vstupom Českej republiky do Európskej únie. Vec sama sa teda netýka situácie, v ktorej sa dvojstranné zmluvy uzatvorili v čase, kedy sú dotknuté štáty v skutočnosti členskými štátmi.

72 Aby bolo možné na túto otázku odpovedať, je nevyhnutné uvedený bod 101 umiestniť do rámca analýzy Súdneho dvora, ktorej je neoddeliteľnou súčasťou.

73 V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že v bode 54 už citovaného rozsudku Budějovický Budvar Súdny dvor uviedol, že prvá otázka položená v tejto veci sa týka hypotézy, podľa ktorej názov „Bud" predstavuje jednoduchý a nepriamy údaj o zemepisnom pôvode, teda názov, pri ktorom neexistuje priama spojitosť medzi určitou kvalitou, povesťou alebo inou vlastnosťou výrobku na jednej strane a jeho konkrétnym zemepisným pôvodom na strane druhej, a ktorý preto nepatrí do pôsobnosti článku 2 ods. 2 písm. b) nariadenia č. 2081/92 (pozri rozsudok zo 7. novembra 2000, Warsteiner Brauerei, C-312/98, Zb. s. I-9187, body 43 a 44), pričom ide o názov, ktorý okrem toho nie je ako taký zemepisným menom, ale je aspoň spôsobilý informovať spotrebiteľa o tom, že výrobok, na ktorom je uvedený, pochádza z určitého miesta, oblasti alebo krajiny (pozri rozsudok z 10. novembra 1992, Exportur, C-3/91, Zb. s. I-5529, bod 11).

74 Vychádzajúc z tejto hypotézy Súdny dvor preskúmal, či absolútna ochrana, teda ochrana bez ohľadu na akúkoľvek pravdepodobnosť uvedenia do omylu, týkajúca sa jednoduchého a nepriameho údaja o zemepisnom pôvode, akou je ochrana poskytnutá názvu „Bud" dotknutými dvojstrannými zmluvami, môže v prípade, že je spôsobilá vytvoriť obmedzenie voľného pohybu tovaru (rozsudok Budějovický Budvar, už citovaný, bod 97), byť z hľadiska práva Spoločenstva odôvodnená.

75 V bode 99 už citovaného rozsudku Budějovický Budvar Súdny dvor pripomenul, že v súvislosti s ochranou vyplývajúcou z dvojstranného dohovoru, ktorý je v podstate rovnakej povahy ako dohovor vo veci samej, už rozhodol, že cieľ takéhoto dohovoru spočívajúci v zabránení výrobcom zmluvného štátu používať zemepisné názvy iného štátu a využívať tak dobré meno, ktoré sa viaže na výrobky podnikov so sídlom v oblastiach alebo na miestach, ktoré tieto názvy označujú, je zameraný na zabezpečenie poctivej hospodárskej súťaže, čo možno považovať za cieľ spadajúci pod ochranu priemyselného a obchodného vlastníctva v zmysle článku 30 ES, za predpokladu, že dotknuté názvy nenadobudli v čase vstupu tohto dohovoru do platnosti alebo neskôr

v štáte pôvodu druhovú povahu (pozri rozsudky Exportur, už citovaný, bod 37, a zo 4. marca 1999, Consorzio per la tutela del formaggio Gorgonzola, C-87/97, Zb. s. I-1301, bod 20).

76 V bode 100 už citovaného rozsudku Budějovický Budvar Súdny dvor konštatoval, že, ako vyplýva najmä z článkov 1, 2 a 6 dvojstranného dohovoru, takýto cieľ predstavuje základ režimu ochrany vytvorenej dotknutými dvojstrannými zmluvami.

77 Súdny dvor v bode 101 už citovaného rozsudku Budějovický Budvar rozhodol práve na základe týchto okolností, že ak z overení vnútroštátneho súdu vyplýva, že podľa skutkových okolností a vnímania, ktoré v Českej republike prevládajú, označuje názov „Bud" oblasť alebo miesto na území tohto štátu a že jeho ochrana je tam odôvodnená s ohľadom na kritériá článku 30 ES, tento článok nebráni ani tomu, aby sa táto ochrana rozšírila na územie členského štátu, teda v prejednávanej veci Rakúskej republiky.

78 Pokiaľ ide po prvé o zmienku v uvedenom bode tohto rozsudku o skutkových okolnostiach a vnímaní, ktoré v Českej republike prevládajú, tento výraz sa musí chápať v konkrétnom rámci mechanizmu ochrany názvu „Bud" v zmysle dotknutých dvojstranných zmlúv, pričom tento rámec spočíva v skutočnosti, že uvedený mechanizmus, tak ako je to napríklad v prípade už citovanej veci Exportur, sa zakladá na rozšírení ochrany, ktorá je poskytovaná v členskom štáte pôvodu, teda v prejednávanej veci v Českej republike, na členský štát dovozu, teda v tomto prípade Rakúsku republiku.

79 Takýto mechanizmus je charakteristický skutočnosťou, ktorá predstavuje výnimku zo zásady teritoriality, že poskytnutá ochrana sa určuje na základe práva členského štátu pôvodu, ako aj skutkovými okolnosťami a vnímaním, ktoré v tomto štáte prevládajú (rozsudok Exportur, už citovaný, body 12, 13 a 38).

80 Otázku, či názov „Bud“ predstavuje jednoduchý a nepriamy údaj o zemepisnom pôvode, musí preto overiť vnútroštátny súd s ohľadom na uvedené skutkové okolnosti a vnímanie, ktoré v Českej republike prevládajú.

81 Ako Súdny dvor osobitne pripomenul v bode 54 už citovaného rozsudku Budějovický Budvar, jednoduchý údaj o zemepisnom pôvode má nepriamy charakter, ak nie je ako taký zemepisným menom, ale je aspoň spôsobilý informovať spotrebiteľa o tom, že výrobok, na ktorom je uvedený, pochádza z určitého miesta, oblasti alebo krajiny.

82 Z toho je potrebné vyvodiť záver, že aby bolo možné určiť, či názov, ako je „Bud“, možno považovať za jednoduchý a nepriamy údaj o zemepisnom pôvode, ktorého ochrana v zmysle dotknutých dvojstranných zmlúv môže byť odôvodnená s ohľadom na kritériá článku 30 ES, vnútroštátnemu súdu prináleží, aby overil, či podľa skutkových okolností a vnímania prevládajúcich v Českej republike je tento názov, aj ak nie je ako taký zemepisným menom, aspoň spôsobilý informovať spotrebiteľa o tom, že výrobok, na ktorom je uvedený, pochádza z oblasti alebo miesta na území tohto členského štátu.

83 Naopak, ak by takéto preskúmanie ukázalo, že dotknutý názov nemá túto minimálnu spôsobilosť evokovať zemepisný pôvod dotknutého výrobku, jeho ochrana by nemohla byť odôvodnená ochranou priemyselného a obchodného vlastníctva v zmysle článku 30 ES a v zásade by bola v rozpore s článkom 28 ES, ak by nemohla byť odôvodnená na inom základe (rozsudok Budějovický Budvar, už citovaný, body 107 až 111).

84 Pokiaľ ide po druhé o skutočnosť uvedenú v bode 101 už citovaného rozsudku Budějovický Budvar, podľa ktorej ochrana názvu „Bud“ musí byť odôvodnená s ohľadom na kritériá článku 30 ES, z úvah uvedených vyššie vyplýva, že vnútroštátny súd musí okrem iného overiť — opäť s ohľadom na skutkové okolnosti a vnímanie, ktoré v Českej republike prevládajú — či názov, ktorého sa týka vec sama, nenadobudol v čase vstupu dotknutých zmlúv do platnosti alebo neskôr v tomto členskom štáte druhovú povahu, tak ako to vyplýva z bodu 99 uvedeného rozsudku, pričom Súdny dvor

v bodoch 99 a 100 toho istého rozsudku už rozhodol, že cieľ režimu ochrany stanoveného týmito zmluvami spadá do pôsobnosti ochrany priemyselného a obchodného vlastníctva v zmysle článku 30 ES.

85 Okrem toho možno poukázať na to, že ak sa na konci overovania uvedeného v bodoch 82 a 84 tohto rozsudku ukáže po prvé, že podľa skutkových okolností a vnímania, ktoré v Českej republike prevládajú, je názov „Bud", ktorého sa týka vec sama, aspoň spôsobilý informovať spotrebiteľa o tom, že výrobok, na ktorom je uvedený, pochádza z oblasti alebo miesta na území tohto členského štátu a po druhé, že na základe rovnakých skutkových okolností a vnímania tento názov nenadobudol v čase vstupu dotknutých dvojstranných zmlúv do platnosti alebo neskôr v tomto členskom štáte druhovú povahu, vyplývalo by z toho, že články 28 ES a 30 ES nebránia vnútroštátnej ochrane takéhoto jednoduchého údaja o zemepisnom pôvode a ani rozšíreniu tejto ochrany na územie iného členského štátu prostredníctvom dvojstrannej zmluvy (pozri v tomto zmysle rozsudok Budějovický Budvar, už citovaný, body 101 a 102, ako aj citovanú judikatúru).

86 V tretej časti prvej otázky, ktorú je teraz potrebné preskúmať, sa vnútroštátny súd Súdneho dvora pýta jednak na to, či je v rámci overovania, ktoré má tento súd uskutočniť, potrebné realizovať medzi spotrebiteľmi anketu, aby sa zistilo vnímanie, ktoré prevláda v Českej republike, a jednak na to, aký stupeň všeobecnej známosti a asociácie sa má vyžadovať.

87 V tejto súvislosti je nepochybné, že právo Spoločenstva neobsahuje žiadne osobitné ustanovenie o týchto otázkach.

88 V prípade neexistencie právnej úpravy Spoločenstva v danej oblasti prináleží vnútroštátnemu právnemu poriadku každého členského štátu, aby určil príslušné súdy a upravil procesné podmienky žalôb určených na zabezpečenie ochrany práv, ktoré osobám podliehajúcim súdnej právomoci vyplývajú z priameho účinku práva Spoločenstva, za predpokladu, že takéto podmienky jednak nie sú menej výhodné ako

podmienky vzťahujúce sa na obdobné žaloby vnútroštátnej povahy (zásada ekvivalencie) a jednak nevedú k praktickej nemožnosti alebo nadmernému sťaženiu výkonu práv priznaných právom Spoločenstva (zásada efektivity) (pozri najmä rozsudok z 12. februára 2008, Kempter, C-2/06, Zb. s. I-411, bod 57 a citovanú judikatúru).

89 V prípade neexistencie akéhokoľvek ustanovenia Spoločenstva v tejto oblasti prináleží vnútroštátnemu súdu, aby v súlade s vnútroštátnym právom rozhodol o potrebe objednať anketu s cieľom objasniť skutkové okolnosti a vnímanie, ktoré v Českej republike prevládajú, aby sa overilo, či názov „Bud“ môže byť kvalifikovaný ako jednoduchý a nepriamy údaj o zemepisnom pôvode a či v tomto členskom štáte nenadobudol druhovú povahu. Ak vnútroštátny súd usúdi, že je potrebné objednať anketu, musí rovnako na základe tohto vnútroštátneho práva na účely uvedeného overovania určiť percento spotrebiteľov, ktoré sa považuje za dostatočne významné (pozri analogicky rozsudok zo 16. júla 1998, Gut Springenheide a Tusky, C-210/96, Zb. s. I-4657, body 35 a 36).

90 Napokon v štvrtej časti prvej otázky, ktorú je potrebné preskúmať ako poslednú, sa vnútroštátny súd pýta, či z bodu 101 už citovaného rozsudku Budějovický Budvar a najmä z odkazu v ňom na skutkové okolnosti, ktoré v Českej republike prevládajú, vyplýva, že sa musia určiť konkrétne požiadavky tak z hľadiska kvality, ako aj z hľadiska trvania používania názvu v tom zmysle, že uvedený názov musí v členskom štáte pôvodu skutočne používať viacero podnikov ako zemepisné označenie a nie jeden podnik len ako ochrannú známku, tak ako je to v prípade názvu vo veci samej.

91 V tejto súvislosti je potrebné konštatovať, že bod 101 už citovaného rozsudku Budějovický Budvar, najmä ak je umiestnený v kontexte odôvodnenia v rámci odpovede na prvú otázku položenú vo veci, v ktorej bol uvedený rozsudok vyhlásený (pozri body 73 až 77 tohto rozsudku), nepredstavuje oporu pre predpoklad, že článok 30 ES obsahuje konkrétnu požiadavku tak z hľadiska kvality, ako aj z hľadiska trvania

používania názvu v členskom štáte pôvodu, aby jeho ochrana mohla byť odôvodnená na základe ochrany priemyselného a obchodného vlastníctva v zmysle tohto článku.

92 Zo spojeného výkladu bodov 54 a 99 až 101 už citovaného rozsudku Budějovický Budvar totiž vyplýva, že článok 30 ES nebráni rozšíreniu špecifickej ochrany stanovenej pre názov „Bud“ na územie iného členského štátu, ako je Česká republika, na základe dotknutých dvojstranných zmlúv, keďže cieľ tejto ochrany spadá pod ochranu priemyselného a obchodného vlastníctva v zmysle tohto článku, avšak za predpokladu overenia, že podľa skutkových okolností a vnímania, ktoré v Českej republike prevládajú, tento názov môže byť kvalifikovaný ako jednoduchý a nepriamy údaj o zemepisnom pôvode a že v tomto členskom štáte nenadobudol druhovú povahu.

93 Článok 30 ES, tak ako ho vykladá bod 101 už citovaného rozsudku Budějovický Budvar, nestanovuje konkrétnu požiadavku kvality a trvania používania názvu v členskom štáte pôvodu, aby jeho ochrana mohla byť na základe tohto článku odôvodnená. Otázku, či sa takáto požiadavka uplatňuje v rámci veci samej, musí vyriešiť vnútroštátny súd podľa uplatniteľného vnútroštátneho práva a osobitne podľa režimu ochrany vyplývajúceho z dotknutých dvojstranných zmlúv.

94 Vzhľadom na uvedené je potrebné na prvú otázku odpovedať v tom zmysle, že z bodu 101 už citovaného rozsudku Budějovický Budvar vyplýva:

— aby bolo možné určiť, či názov, ako je ten, ktorého sa týka vec sama, možno považovať za jednoduchý a nepriamy údaj o zemepisnom pôvode, ktorého ochrana v zmysle dotknutých dvojstranných zmlúv môže byť odôvodnená s ohľadom na kritériá článku 30 ES, vnútroštátnemu súdu prináleží, aby overil, či podľa skutkových okolností a vnímania prevládajúcich v Českej republike je tento

názov, aj ak nie je ako taký zemepisným menom, aspoň spôsobilý informovať spotrebiteľa o tom, že výrobok, na ktorom je uvedený, pochádza z oblasti alebo miesta na území tohto členského štátu,

— vnútroštátny súd musí okrem toho overiť — opäť s ohľadom na skutkové okolnosti a vnímanie, ktoré v Českej republike prevládajú — či názov, ktorého sa týka vec sama, nenadobudol v čase vstupu dvojstranných zmlúv do platnosti alebo neskôr v tomto členskom štáte druhovú povahu, tak ako to vyplýva z bodu 99 uvedeného rozsudku, pričom Súdny dvor už rozhodol v bodoch 99 a 100 toho istého rozsudku, že cieľ režimu ochrany stanoveného týmito zmluvami spadá do pôsobnosti ochrany priemyselného a obchodného vlastníctva v zmysle článku 30 ES,

— v prípade neexistencie akéhokoľvek ustanovenia Spoločenstva v tejto oblasti prináleží vnútroštátnemu súdu, aby v súlade s vnútroštátnym právom rozhodol o potrebe objednať anketu s cieľom objasniť skutkové okolnosti a vnímanie, ktoré v Českej republike prevládajú, aby sa overilo, či názov „Bud“, ktorého sa týka vec sama, môže byť kvalifikovaný ako jednoduchý a nepriamy údaj o zemepisnom pôvode a či nenadobudol v tomto členskom štáte druhovú povahu. Ak vnútroštátny súd usúdi, že je potrebné objednať anketu, musí rovnako na základe tohto vnútroštátneho práva na účely uvedeného overovania určiť percento spotrebiteľov, ktoré sa považuje za dostatočne významné a

— článok 30 ES nestanovuje konkrétnu požiadavku kvality a trvania používania názvu v členskom štáte pôvodu, aby jeho ochrana mohla byť na základe tohto článku odôvodnená. Otázku, či sa takáto požiadavka uplatňuje v rámci veci samej, musí vyriešiť vnútroštátny súd podľa uplatniteľného vnútroštátneho práva a osobitne podľa režimu ochrany vyplývajúceho z dotknutých dvojstranných zmlúv.

O druhej prejudiciálnej otázke

95 Svojou druhou prejudiciálnou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či režim Spoločenstva týkajúci sa systému ochrany, ktorý stanovuje nariadenie č. 510/2006, má výlučný charakter, čo znamená, že toto nariadenie bráni uplatňovaniu režimu ochrany upraveného zmluvami medzi dvoma členskými štátmi, akými sú dotknuté dvojstranné zmluvy, teda režimu, ktorý priznáva názvu, uznanému podľa práva jedného členského štátu ako názov predstavujúci označenie pôvodu, ochranu v druhom členskom štáte, v ktorom sa o túto ochranu skutočne žiada, hoci toto označenie pôvodu nebolo predmetom žiadosti o registráciu podľa uvedeného nariadenia.

Úvodné pripomienky

96 Na úvod treba pripomenúť, že po prvé, ako už bolo uvedené v bodoch 51 a 52 tohto rozsudku, podľa vnútroštátneho súdu sa táto otázka zakladá na hypotéze, že názov „Bud" je v Českej republike chránený ako označenie pôvodu a nie ako jednoduchý údaj o zemepisnom pôvode.

97 Po druhé treba uviesť, že po tom, ako Súdny dvor vyhlásil už citovaný rozsudok Budějovický Budvar, Česká republika pristúpila k Európskej únii.

98 Z toho vyplýva, že keďže sa dotknuté dvojstranné zmluvy od toho času týkajú dvoch členských štátov, ich ustanovenia sa nemôžu vo vzťahoch medzi nimi uplatňovať, ak by boli v rozpore s právom Spoločenstva, najmä s pravidlami Zmluvy v oblasti voľného pohybu tovaru (pozri v tomto zmysle najmä rozsudok z 20. mája 2003, Ravil, C-469/00, Zb. s. I-5053, bod 37 a citovanú judikatúru).

99 Navyše treba uviesť, že článok 307 ES sa na takéto dohovory neuplatní, ak ich zmluvnou stranou nie je nijaký tretí štát (rozsudok z 27. septembra 1988, Matteucci, 235/87, Zb. s. 5589, bod 21).

100 Po tretie treba pripomenúť, že podľa vnútroštátneho súdu bol uvedený názov zapísaný ako označenie pôvodu a bude vždy chránený podľa Lisabonskej dohody.

101 V tejto súvislosti treba poznamenať, že na rozdiel od Českej republiky, Rakúska republika nie je zmluvnou stranou tejto dohody, takže v Rakúskej republike nie je možné dovolávať sa ochrany, ktorá z tejto dohody vyplýva.

102 Vo veci samej preto nevzniká otázka, či výlučný charakter nariadenia č. 510/2006 bráni prípadnej ochrane názvu, ktorého sa týka vec sama, podľa Lisabonskej dohody.

103 Keďže definícia pojmu označenie pôvodu stanovená v článku 2 ods. 1 Lisabonskej dohody je v podstate zhodná s tou, ktorá je upravená v článku 2 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 510/2006, podľa vnútroštátneho súdu z toho vyplýva, že názov „Bud“ predstavuje označenie pôvodu v zmysle uvedeného nariadenia.

104 Je zjavné, že uvedený názov doteraz nebol predmetom žiadosti o zápis do registra podľa nariadenia č. 510/2006. Rovnako je nepochybné, že Komisii nebola doručená nijaká žiadosť o registráciu tohto názvu podľa nariadenia č. 2081/92 v rámci prechodných opatrení stanovených v nariadení č. 918/2004 o ochrane označení pôvodu a zemepisných označení existujúcich v desiatich štátoch, ktoré sa stali členskými štátmi Európskej únie v rámci jej predposledného rozširovania.

105 Druhá otázka sa teda zameriava na hypotézu, podľa ktorej sa ochrana názvu „Bud“, ktorej sa domáha Budvar v Rakúskej republike podľa dotknutých dvojstranných zmlúv, zakladá na rozšírení ochrany tohto označenia na tento členský štát ako označenia pôvodu existujúceho v Českej republike, pričom tento názov tiež zodpovedá definícii označenie pôvodu v zmysle nariadenia č. 510/2006.

106 Presnejšie sa teda vynára otázka, či nariadenie č. 510/2006 má výlučný charakter, ktorý by bránil takejto vnútroštátnej ochrane, a v dôsledku toho aj jej rozšíreniu podľa uvedených dvojstranných zmlúv na územie iného členského štátu.

Odpoveď Súdneho dvora

107 Podľa ustálenej judikatúry je cieľom nariadenia č. 2081/92 zabezpečiť v Spoločenstve jednotnú ochranu zemepisných označení, ktorých sa týka, pričom toto nariadenie zaviedlo povinnosť registrácie zemepisných označení na úrovni Spoločenstva, aby mohli požívať ochranu v akomkoľvek členskom štáte (pozri v tomto zmysle najmä rozsudok Budějovický Budvar, už citovaný, bod 74 a citovanú judikatúru).

108 Tento cieľ vyplýva zo siedmeho odôvodnenia nariadenia č. 2081/92 (rozsudok z 9. júna 1998, Chiciak a Fol, C-129/97 a C-130/97, Zb. s. I-3315, body 25 a 26), ktoré je v podstate rovnaké ako odôvodnenie č. 6 nariadenia č. 510/2006, ktoré stanovuje:

„Mal by sa ustanoviť prístup Spoločenstva, pokiaľ ide o označenia pôvodu a zemepisné označenia. Rámec pravidiel Spoločenstva o systéme ochrany umožňuje rozvoj zemepisných označení a označení pôvodu, pretože zavedením jednotnejšieho prístupu

tento rámec zabezpečuje spravodlivú hospodársku súťaž medzi výrobcami výrobkov s takýmito označeniami a zvyšuje dôveryhodnosť takýchto výrobkov v očiach spotrebiteľov.“

109 Súdny dvor tiež uviedol, že legislatíva Spoločenstva má všeobecný sklon prisudzovať vysokú hodnotu kvalite výrobkov v rámci spoločnej poľnohospodárskej politiky, a to na účel podpory dobrej povesti uvedených výrobkov, najmä vďaka používaniu označení pôvodu, ktoré sú predmetom osobitnej ochrany. Tento sklon sa pri poľnohospodárskych výrobkoch prejavil najmä prijatím nariadenia č. 2081/92, ktoré má v zmysle svojich odôvodnení za cieľ najmä uspokojiť očakávania spotrebiteľov v oblasti kvalitných výrobkov a ich očakávania súvisiace s určitou územnou oblasťou, a tiež zabezpečiť, aby výrobcovia v podmienkach spravodlivej hospodárskej súťaže dosahovali vyššie príjmy ako protihodnotu za nimi vynaložené úsilie na dosiahnutie skutočnej kvality (pozri v tomto zmysle rozsudky Ravil, už citovaný, bod 48, ako aj z 20. mája 2003, Consorzio del Prosciutto di Parma a Salumificio S. Rita, C-108/01, Zb. s. I-5121, bod 63).

110 Označenia pôvodu patria do oblasti práv priemyselného a obchodného vlastníctva. Uplatniteľné právne predpisy chránia nositeľov týchto práv proti protiprávnemu používaniu uvedených označení tretími osobami s cieľom získať prospech z dobrej povesti, ktorú označenia nadobudli. Cieľom označení pôvodu je zaručiť to, že výrobok, ktorý je ich nositeľom, pochádza z určenej územnej oblasti a že sa vyznačuje určitými osobitnými vlastnosťami. Označenia pôvodu môžu mať veľmi dobrú povesť u spotrebiteľov a môžu byť pre výrobcov spĺňajúcich podmienky na ich používanie zásadným nástrojom pre získavanie zákazníkov. Dobrá povesť označení pôvodu závisí na ich imidži u spotrebiteľov. Tento imidž zas v podstate závisí od osobitných vlastností a všeobecnejšie od kvality výrobku. Napokon je to kvalita výrobku, ktorá určuje jeho povesť. Pokiaľ ide o vnímanie spotrebiteľa, vzťah medzi dobrou povesťou výrobcov a kvalitou výrobkov závisí okrem iného od presvedčenia spotrebiteľa, že výrobky predávané pod označením pôvodu sú pravé (rozsudky Ravil, už citovaný, bod 49, ako aj Consorzio del Prosciutto di Parma et Salumificio S. Rita, už citovaný, bod 64).

111 Z uvedeného vyplýva, že nariadenie č. 510/2006, prijaté na základe článku 37 ES, predstavuje nástroj spoločnej poľnohospodárskej politiky, ktorý sa v podstate v prospech spotrebiteľov snaží zabezpečiť, aby sa poľnohospodárske výrobky, ktoré sú nositeľmi zemepisných označení zaregistrovaných podľa tohto nariadenia, z dôvodu ich pôvodu v určitej zemepisnej oblasti vyznačovali určitými osobitnými vlastnosťami, a preto ponúkali záruku kvality spojenú s ich zemepisným pôvodom, s cieľom umožniť poľnohospodárskym podnikom, ktoré vynaložili úsilie na dosiahnutie skutočnej kvality, aby dosahovali vyššie príjmy a zabrániť protiprávnemu používaniu uvedených označení tretími osobami s úmyslom získať prospech z dobrej povesti vyplývajúcej z kvality týchto výrobkov.

112 Ak by však členské štáty umožnili svojim výrobcom používať na svojom území niektoré z označení alebo symbolov, ktoré článok 8 nariadenia č. 510/2006 vyhradzuje názvom zaregistrovaným podľa tohto nariadenia, a to podľa vnútroštátneho práva, ktorého požiadavky môžu byť menej prísne ako tie, ktoré boli stanovené pre dané výrobky v rámci uvedeného nariadenia, môže sa stať, že záruka kvality, ktorá je hlavnou funkciou práv poskytovaných podľa nariadenia č. 510/2006, nebude zabezpečená, čo tiež môže na vnútornom trhu ohroziť cieľ zabezpečenia spravodlivej hospodárskej súťaže medzi výrobcami výrobkov, ktoré sú nositeľmi týchto označení alebo symbolov, a môže predovšetkým narušiť práva vyhradené výrobcom, ktorí vynaložili úsilie na dosiahnutie skutočnej kvality s cieľom používať zemepisné označenie zaregistrované podľa tohto nariadenia.

113 Toto riziko ohrozenia základného cieľa, ktorým je zaručiť kvalitu dotknutých poľnohospodárskych výrobkov, je o to väčšie, ako uviedol generálny advokát v bode 111 svojich návrhov, že na rozdiel od ochranných známok nebolo paralelne prijaté nijaké opatrenie na úrovni Spoločenstva, ktoré by harmonizovalo prípadné vnútroštátne režimy ochrany zemepisných označení.

114 Z toho je potrebné vyvodiť záver, že cieľom nariadenia č. 510/2006 nie je upraviť popri vnútroštátnych úpravách, ktoré môžu ďalej existovať, doplnkový režim ochrany kvalifikovaných zemepisných označení, ako je napríklad režim zavedený nariadením Rady (ES) č. 40/94 z 20. decembra 1993 o ochrannej známke spoločenstva (Ú. v. ES L 11, 1994, s. 1; Mim. vyd. 17/001, s. 146), ale stanoviť jednotný a výlučný režim ochrany týchto označení.

115 Viaceré vlastnosti režimu ochrany, ako je stanovený nariadeniami č. 2081/92 a 510/2006, svedčia tiež v prospech jeho výlučného charakteru.

116 Po prvé na rozdiel od ostatných režimov Spoločenstva týkajúcich sa systému ochrany práv priemyselného a obchodného vlastníctva, akými sú ochranná známka Spoločenstva podľa nariadenia č. 40/94 alebo odrody rastlín podľa nariadenia Rady (ES) č. 2100/94 z 27. júla 1994 o právach spoločenstva k odrodám rastlín (Ú. v. ES L 227, s. 1; Mim. vyd. 03/016, s. 390), konanie o registrácii podľa nariadení č. 2081/92 a 510/2006 sa zakladá na rozdelení právomocí medzi dotknutým členským štátom a Komisiou, keďže Komisia môže prijať rozhodnutie o registrácii iba vtedy, ak jej dotknutý členský štát predložil žiadosť s týmto cieľom, a takú žiadosť možno podať iba vtedy, ak členský štát overil, či je oprávnená (rozsudok zo 6. decembra 2001, Carl Kühne a i., C-269/99, Zb. s. I-9517, bod 53).

117 Vnútroštátne konania o zápise do registra sú teda súčasťou rozhodovacieho konania Spoločenstva a sú jeho podstatnou časťou. Nemôžu existovať mimo režimu ochrany Spoločenstva.

118 Čo sa týka konania o zápise do registra na úrovni Spoločenstva, je tiež charakteristické, že článok 5 ods. 6 nariadenia č. 510/2006, ktorý je v podstate rovnaký ako článok 5 ods. 5 nariadenia č. 2081/92, doplnený do tohto nariadenia nariadením č. 535/97, stanovuje, že členské štáty môžu na vlastnú zodpovednosť, prechodne na vnútroštátnej úrovni poskytnúť ochranu až do prijatia rozhodnutia o zápise do registra.

119 V tejto súvislosti už Súdny dvor navyše rozhodol, že z tohto ustanovenia vyplýva, že ak členské štáty majú v rámci systému zavedeného nariadením č. 2081/92 právomoc rozhodnúť, hoci predbežne, takým spôsobom, že sa odchýlia od ustanovení uvedeného nariadenia, táto právomoc im vyplýva z výslovných ustanovení (rozsudok Chiciak a Fol, už citovaný, bod 32).

120 Ako generálny advokát uviedol v bode 102 svojich návrhov, ustanovenie tejto povahy by nemalo nijaký zmysel, ak by si členské štáty mohli v každom prípade zachovať vlastné režimy ochrany označení pôvodu a zemepisných označení v zmysle nariadení č. 2081/92 a 510/2006 a ponechať ich v platnosti zároveň s týmito nariadeniami.

121 Po druhé výlučný charakter režimu ochrany, ako je stanovený nariadeniami č. 2081/92 a 510/2006, je tiež potvrdený prechodnými ustanoveniami, ktoré sa vzťahujú na existujúce vnútroštátne názvy, akým je aj český názov „Bud" vo veci samej.

122 Článok 17 nariadenia č. 2081/92 tak zavádza takzvaný zjednodušený postup registrácie pre vnútroštátne názvy právne chránené v členskom štáte, ktorý požiadal o ich zaregistrovanie, alebo v členských štátoch, v ktorých nie je žiaden ochranný systém, pre názvy založené na základe zvyklostí (rozsudok z 25. júna 2002, Bigi, C-66/00, Zb. s. I-5917, bod 28).

123 Stanovilo sa, že ak sa požiadalo o ich registráciu v šesťmesačnej lehote, za určitých podmienok mohla byť zachovaná vnútroštátna ochrana počas päťročného prechodného obdobia podľa článku 13 ods. 2 uvedeného nariadenia, pričom táto lehota bola nariadením č. 535/97 predĺžená o ďalších päť rokov.

124 Keďže tento osobitný režim prechodnej ochrany vnútroštátnych názvov bol zrušený článkom 1 bodom 15 nariadenia č. 692/2003, Komisia nariadením č. 918/2004 stanovila prechodné opatrenia v oblasti vnútroštátnej ochrany existujúcich označení pôvodu a zemepisných označení v desiatich štátoch, ktoré pristupovali k Európskej únii v rámci jej predposledného rozširovania, pričom tieto opatrenia boli rovnaké ako tie upravené pre 15 starých členských štátov.

125 Tieto ustanovenia sú obzvlášť relevantné v prejednávanej veci, lebo podľa vnútroštátneho súdu názov „Bud“ existoval v tom čase ako zemepisné označenie v Českej republike.

126 V nariadení č. 918/2004 bolo stanovené, že vnútroštátna ochrana označení pôvodu a zemepisných označení v zmysle nariadenia č. 2081/92, ktoré existovali k 30. aprílu 2004 v desiatich nových členských štátoch, môže byť zachovaná počas lehoty šiestich mesiacov. Keďže zjednodušený postup už neexistoval, uvedené nariadenie stanovovalo, že ak bude v tejto šesťmesačnej lehote podaná žiadosť o registráciu, vnútroštátna ochrana môže byť zachovaná, až kým Komisia neprijme rozhodnutie podľa článku 6 nariadenia č. 2081/92.

127 Uvedené nariadenie teda potvrdzuje pre desať nových členských štátov to, čo už platilo pre 15 starých členských štátov, t. j. že vnútroštátna ochrana existujúcich kvalifikovaných zemepisných označení je dovolená len v prípade, že spĺňa podmienky prechodných ustanovení, ktoré sú pre tieto označenia osobitne upravené, pričom je medzi nimi aj podmienka predložiť žiadosť o registráciu v šesťmesačnej lehote, čo však české orgány vo vzťahu k názvu „Bud“, ktorého sa týka vec sama, neurobili.

128 Tieto osobitné režimy, a predovšetkým výslovné povolenie, ktoré za určitých podmienok umožňuje členským štátom na prechodné obdobie zachovať svoju vnútroštátnu ochranu existujúcich kvalifikovaných zemepisných označení, by však boli nesprávne vykladané, ak by režim ochrany Spoločenstva vzťahujúci sa na tieto označenia nemal výlučný charakter, čo by znamenalo, že členské štáty by si v každom prípade ponechali neobmedzenú možnosť zachovať takúto vnútroštátnu ochranu.

129 S ohľadom na uvedené treba na druhú otázku odpovedať tak, že režim Spoločenstva týkajúci sa systému ochrany, ktorý stanovuje nariadenie č. 510/2006 má výlučný charakter, čo znamená, že toto nariadenie bráni uplatňovaniu režimu ochrany upraveného zmluvami medzi dvoma členskými štátmi, akými sú dotknuté dvojstranné zmluvy, teda režimu, ktorý priznáva názvu, uznanému podľa práva jedného členského štátu ako názov predstavujúci označenie pôvodu, ochranu v druhom členskom štáte,

v ktorom sa o túto ochranu skutočne žiada, hoci toto označenie pôvodu nebolo predmetom žiadosti o registráciu podľa uvedeného nariadenia.

130 Vzhľadom na túto odpoveď na druhú otázku nie je potrebné odpovedať na tretiu otázku.

O trovách

131 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (veľká komora) rozhodol takto:

1. Z bodu 101 rozsudku z 18. novembra 2003, Budějovický Budvar (C-216/01), vyplýva, že:

— **aby bolo možné určiť, či názov, ako je ten, ktorého sa týka vec sama, možno považovať za jednoduchý a nepriamy údaj o zemepisnom pôvode, ktorého ochrana v zmysle dotknutých dvojstranných zmlúv môže byť odôvodnená s ohľadom na kritériá článku 30 ES, vnútroštátnemu súdu prináleží, aby overil, či podľa skutkových okolností a vnímania prevládajúcich v Českej republike je tento názov, aj ak nie je ako taký zemepisným menom, aspoň**

spôsobilý informovať spotrebiteľa o tom, že výrobok, na ktorom je uvedený, pochádza z oblasti alebo miesta na území tohto členského štátu,

— **vnútroštátny súd musí okrem toho overiť — opäť s ohľadom na skutkové okolnosti a vnímanie, ktoré v Českej republike prevládajú — či názov, ktorého sa týka vec sama, nenadobudol v čase vstupu dvojstranných zmlúv do platnosti alebo neskôr v tomto členskom štáte druhovú povahu, tak ako to vyplýva z bodu 99 uvedeného rozsudku, pričom Súdny dvor Európskych spoločenstiev už rozhodol v bodoch 99 a 100 toho istého rozsudku, že cieľ režimu ochrany stanoveného týmito zmluvami spadá do pôsobnosti ochrany priemyselného a obchodného vlastníctva v zmysle článku 30 ES,**

— **v prípade neexistencie akéhokoľvek ustanovenia Spoločenstva v tejto oblasti prináleží vnútroštátnemu súdu, aby v súlade s vnútroštátnym právom rozhodol o potrebe objednať anketu s cieľom objasniť skutkové okolnosti a vnímanie, ktoré v Českej republike prevládajú, aby sa overilo, či názov „Bud“, ktorého sa týka vec sama, môže byť kvalifikovaný ako jednoduchý a nepriamy údaj o zemepisnom pôvode a či nenadobudol v tomto členskom štáte druhovú povahu. Ak vnútroštátny súd usúdi, že je potrebné objednať anketu, musí rovnako na základe tohto vnútroštátneho práva na účely uvedeného overovania určiť percento spotrebiteľov, ktoré sa považuje za dostatočne významné, a**

— **článok 30 ES nestanovuje konkrétnu požiadavku kvality a trvania používania názvu v členskom štáte pôvodu, aby jeho ochrana mohla byť na základe tohto článku odôvodnená. Otázku, či sa takáto požiadavka uplatňuje v rámci veci samej, musí vyriešiť vnútroštátny súd podľa uplatniteľného vnútroštátneho práva a osobitne podľa režimu ochrany vyplývajúceho z dotknutých dvojstranných zmlúv.**

2. **Režim Spoločenstva týkajúci sa systému ochrany, ktorý stanovuje nariadenie Rady (ES) č. 510/2006 z 20. marca 2006 o ochrane zemepisných označení a označení pôvodu poľnohospodárskych výrobkov a potravín, má výlučný charakter, čo znamená, že toto nariadenie bráni uplatňovaniu režimu ochrany upraveného zmluvami medzi dvoma členskými štátmi, akými sú dotknuté dvojstranné zmluvy, teda režimu, ktorý priznáva názvu uznanému podľa práva jedného členského štátu ako názov predstavujúci označenie pôvodu, ochranu v druhom členskom štáte, v ktorom sa o túto ochranu skutočne žiada, hoci toto označenie pôvodu nebolo predmetom žiadosti o registráciu podľa uvedeného nariadenia.**

Podpisy